

■ 't Bussle komp zôd..

Sliechrechts Dialect

Waerthovebus

Toe m'n moeder in Waerthove kwam te weune, besloot ik om vrijwilliger op de Waerthovebus te worre. Dà was, doch ik, 'n leuke en dankbaore baon. Iemand mos op 'n dag mè de bus mee naer Haareveld en vroeg of 'k viao de Oôstbrug wou rijje. Netuulijk wou 'k dà en veraanderde m'n route. 'n Menuutjie laeter reeje me die brug op en kwam de bus ommiddellijk tò stilstand, mè veul lewaai. 't Ontsnappingsluik op 't dak lee d'r af. "O sjefeur wà doe je nou?" Op plat Slierechs. "Ach mevrouwjtje, 'k was effies vergete dat 'r tijdelijk een overspanning over de brug is aangelege waer ie met deuze bus nie onderdeur kan. Maor nou wel." 't Regende gelukkig nie en mevrouw kwam vaailig bij heur familie. Mè laetere ritte zeej ze steeds dà 'k de snelweg mos neme, want ze had is 'n keer 'n hêêle slechte sjefeur gehad die d'n oto op de Oôstbrug kepot reej. "Neeje toch mevrouw? Wat aareg! "Aareg nie", reaogeerde

ze," we mosse d'r ok wel om lache. 't Was best leuk waarek op die bus, mor soms wier ie aan de deur van familie as oud vuil behandeld. Ze hadde gèên begrip voor 't waarek wà je deej en dà je meerdere klante hier en daer weg mos brenge. Ze aaiste dà je op tijd was. Wat dat ok mag betekene, want 'n busrit wier aaltijd geboekt met 'n 'omstreeks' tijd. Zellefs meegemaakt dà 'k iemands vaoder mee trug mos neme, Ze zatte nie op hum te wachte. De betreffende man mos ik trôôt bieje, mor 't verdriet op 't gezicht bleef. Aanderes gavve weer 'n leuke fooi, trewaail dà toch hêêlemael nie nôôdig was. Rond Korsemis was 'r een concert in de grôôte kaarek van Dordt. Omdat 't 'n uurtie of aanderhaalef gong dure, nam ik ok m'n vrouw mee in de bijrijersstoel. Een paor gelukkiges, waeronder m'n moeder, mogge ok in d'r rolstoel mee. Nae aflôôp, vanwege de kou, gaauw weer de bus

in, die al waarem sting te draaie. M'n vrouw hielep ik in de stoel naest me en we reeje trug naer Slierecht. Op de Paopendrechsebrug, maakte m'n moeder 'n slimme opmaareking: Emiel, waer is Lianne 's rolstoel? M'n vrouw had 'r ok êëntjie nôôdig naomelijk. M'n schrik was grôôt. Over de brug keerde 'k om en reej as de wiedeweergao trug naer de kaarek. Trewaail 'k gèên kaarekanger ben. Daer, êênzaam en verlaete, sting de rolstoel tege een bôôm in 't kaarekplansoen. Gelukkig was ie nie weggereeje, zôôas ik. Met dà ding weer in de bus, konne me weer vrolijk naer Waerthove. M'n moeder bleef d'r grappe over maake, een aandere mevrouw vong dà ze die jonge (48 jaer) nie zô moch plaoge. Nou vâ mijn moch ze, want ze was nie zô vrolijk in 't verpleeghuis, ok aal kon iederêên heur as dien leuke, gezellige Gré.

Mostertpot